

Republika Hrvatska
Općinski sud u Varaždinu
Varaždin, Trg slobode 9

Poslovni broj: P-464/2023-27

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A I R J E Š E N J E

Općinski sud u Varaždinu, po sutkinji toga suda Ani Lazić, u pravnoj stvari tužitelja Zvonka Grabara iz Donjeg Kneginca, Kučanska 4a, OIB: 92456515617, zastupanog po punomoćnici Davorki Kovač, odvjetnici iz Varaždina, Kranjčevićeva 1, protiv tuženika Privredna banka Zagreb, Radnička cesta 50, Zagreb, OIB: 02535697732, zastupanog po punomoćnicima, odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Leko i partneri iz Zagreba, Domagojeva 18, radi isplate, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave na ročištu 14. travnja 2026., u prisutnosti tužitelja Zvonka Grabara i punomoćnice tužitelja Davorka Kovač, odvjetnice iz Varaždina i zamjenika punomoćnika tuženika Gorana Ficka, odvjetnika iz Varaždina, te objave presude 28. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB 02535697732, da tužitelju Zvonku Grabaru iz Donjeg Kneginca, Kučanska 4a, OIB 92456515617, isplati iznos od 1.918,05 eur (tisuću devetsto osamnaest eura i pet centi) sa zakonskom zateznom kamatom do 31. srpnja 2015. po stopi zatezne kamate u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanom za pet postotnih poena, zatim od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi zatezne kamate određenoj za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblja dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, zatim od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi zatezne kamate određenoj uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a koju stopu je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka

za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, i to od:

- 31.03.2013. na iznos 2,61 EUR
- 30.04.2013. na iznos 64,17 EUR
- 31.05.2013. na iznos 58,31 EUR
- 30.06.2013. na iznos 58,15 EUR
- 31.07.2013. na iznos 59,42 EUR
- 31.08.2013. na iznos 61,79 EUR
- 30.09.2013. na iznos 65,41 EUR
- 31.10.2013. na iznos 63,54 EUR
- 30.11.2013. na iznos 64,61 EUR
- 31.12.2013. na iznos 65,84 EUR
- 31.01.2014. na iznos 61,40 EUR
- 28.02.2014. na iznos 62,89 EUR
- 31.03.2014. na iznos 62,44 EUR
- 30.04.2014. na iznos 60,69 EUR
- 31.05.2014. na iznos 59,97 EUR
- 30.06.2014. na iznos 60,16 EUR
- 31.07.2014. na iznos 62,42 EUR
- 31.08.2014. na iznos 64,07 EUR
- 30.09.2014. na iznos 63,70 EUR
- 31.10.2014. na iznos 65,27 EUR
- 30.11.2014. na iznos 66,36 EUR
- 31.12.2014. na iznos 65,78 EUR
- 31.01.2015. na iznos 66,56 EUR
- 28.02.2015. na iznos 66,57 EUR
- 31.03.2015. na iznos 66,56 EUR
- 30.04.2015. na iznos 66,56 EUR
- 31.05.2015. na iznos 66,56 EUR
- 30.06.2015. na iznos 66,56 EUR
- 31.07.2015. na iznos 66,56 EUR
- 31.08.2015. na iznos 66,56 EUR
- 30.09.2015. na iznos 66,56 EUR

do isplate, u roku od 15 dana.

II. Odbija se dio tužbenog zahtjeva tužitelja radi isplate iznosa od 2.063,63 EUR sa zakonskim zateznim kamatama kao neosnovan.

III. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, naknaditi trošak parničnog postupka tužitelju Zvonku Grabaru iz Donjeg Kneginca, Kučanska 4a, OIB: 92456515617, u iznosu od 1.900,00 EUR (tisuću devetsto eura) sa zakonskom zateznom kamatom od 28. svibnja 2026. do isplate prema stopi koja se određuje uvećanjem referentne stope - kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna

stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja, u roku 15 dana.

i

riješio je

Odbacuje se prigovor tuženika radi prebijanja istaknut na ročištu 14. travnja 2026. kao nepravodoban.

Obrazloženje

1. Tužitelj je ovome sudu podnio tužbu protiv tuženika u kojoj navodi da je dana 21. rujna 2006. sklopio s tuženikom ugovor o kreditu broj 9011933927, kojim je tuženik odobrio tužitelju kredit u kunskoj protuvrijednosti od 39.000,00 CHF, s rokom otplate kredita od 180 mjeseci, u jednakim mjesečnim anuitetima prema Planu otplate naznačenim u CHF, plativo u protuvrijednosti kuna prema srednjem tečaju tuženika na dan plaćanja. Nadalje je tužitelj naveo da je sa tuženikom dana 15. prosinca 2015. godine sklopio Dodatak ugovora o kreditu radi provedbe postupka konverzije kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR, prema kojem je preostala neotplaćena glavnica kredita u kunama s valutnom klauzulom u EUR, nakon provedbe konverzije na dan 30.09.2015. iznosila 12.713,51 EUR (čl. 3. Dodatka). Sukladno odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju, NN 102/2015, tuženik je u predmetnom kreditnom odnosu obračunao preplatu obveza po kreditu, te je tuženik priznao preplatu u iznosu od 21.713,64 kn (čl. 4. Dodatka), te je taj iznos korišten za pokriće budućih anuiteta (50 % anuiteta dok se preplate ne iskoristi.), sukladno čl. 6.a) Dodatka. Kredit je isplaćen tužitelju 27.09.2006., po početnom tečaju od 4.638524kn/1chf. Tužitelj tužbom potražuje razliku preplate po ništetnim odredbama o ugovorenoj valutnoj klauzuli. tužitelj smatra da su ništetne i sve odredbe Dodatka koje bi bile u suprotnosti s odredbama Ugovora oslobođenog ništetnih odredbi, a posebno dio dodatka o konverziji kojim je utvrđeno stanje preostale neotplaćene glavnice kredita u eur, te iznos preplate. Poziva se na presude Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013., Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014. i broj PŽ-6632/17-10 od 14. lipnja 2018., te na odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske Rev-2686/18. Navodi da je tužitelj u dobroj vjeri kao potrošač stupio u kreditno odnos sa tuženikom kao jačoj strani pri čemu je u tom odnosu očekivao da bude obziran prema njegovim interesima i u razumnoj ga mjeri informira o sadržaju i posljedicama namjeravanog pravnog posla, a naročito u slučaju kada se radi o standardiziranom obrascu ugovora kojeg je sastavio tuženik i nije bilo mogućnosti pojedinačnog pregovaranja o ugovornim odredbama Tužitelj temeljem odredbi osnovnog Ugovora o kreditu nije mogao odrediti i predvidjeti da bi moglo doći do tako drastičnog rasta tečaja, niti su u Ugovoru bili kriteriji koji bi na to upućivali. Tuženik nije upozorio tužitelja da je CHF specifična valuta. Poziva se na odredbu čl. 502. c Zakona o parničnom postupku i na odredbu iz čl. 138. a Zakona o zaštiti potrošača. Radi svega navedenog tužitelj je podnio tužbu radi isplate zbog ništetnih

odredbi ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi sukladno odluci banke i valutnoj klauzuli vezanoj za CHF i to iznos od 3.981,68 EUR. Tužitelj je podneskom od 4. veljače 2025. djelomično povukao tužbeni zahtjev tako da potražuje isplatu na temelju ništetnih odredbi o valutnoj klauzuli u iznosu od 1.657,23 EUR, dok je nakon zaprimanja nalaza i mišljenja sudskog vještaka podneskom od 13. travnja 2026. uredio tužbeni zahtjev kojim potražuje iznos od 1.918,05 EUR.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je osporio osnovu i visinu tužbenog zahtjeva, te navodi da je tužitelj s tuženikom sklopio Dodatak ugovoru o kreditu sukladno izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15), a kojim je izvršena konverzija osnovnog kredita u kredit s valutnom klauzulom u EUR čime je kreditni odnos između stranaka izmijenjen. Navodi da je tužbeni zahtjev kojim se traži isplata preplaćenih kamata po kreditu u CHF neosnovan u cijelosti jer nije zabranjeno ugovaranje promjenjive kamatne stope. Tuženik ističe kako sukladno odredbama ZZP, interes za podizanje tužbe iz odredbe čl. 131. ZZP 09 postoji samo ako i dok postoji povreda koju je potrebno otkloniti, odnosno potrebno je utvrditi da u trenutku donošenja odluke suda postoji povreda kolektivnih interesa potrošača koju je potrebno otkloniti. Kako povrede, u trenutku podizanja tužbe (više) nema, odluka suda ne može biti usmjerena u cilju utvrđenja i otklanjanja povrede koje nema te se tužba ukazuje u cijelosti promašenom, budući da postupanje tuženika (koje tužitelj neosnovano i nepravilno smatra protupravnim) više niti ne postoji, odnosno istoga nikada nije niti bilo. Navodi da iz odredbi čl. 138 a Zakona o zaštiti potrošača te 502. Zakona o parničnom postupku kao temelju po kojem bi navedena presuda obvezivala sudove povodom zahtjeva potrošača, proizlazi da se fizičke i pravne osobe mogu pozvati na pravno utvrđenje iz presude donesene u postupku radi zaštite kolektivnih interesa potrošača u posebnim parnicama za naknadu štete, a budući da se konkretnom slučaju ne radi o parnici radi naknade štete, već o parnici radi utvrđenja, smatra da je tužba neosnovana i neuredna. U pogledu valutne klauzule poziva se na odredbu čl. 22. Zakona o obveznim odnosima prema kojoj je ista dopuštena, te da ugovaranjem valutne klauzule ugovorne strane nisu u nejednakom položaju budući da valutna klauzula djeluje isto prema svim sudionicima. Poziva se na stajališta izražene u odukama Vrhovnog suda Republike Hrvatske Rev-1990/91 i Ustavnog suda Republike Hrvatske U-I-1746/2006. Nadalje navodi kako je Ugovor o kreditu solemniziran po javnom bilježniku te ima snagu ovršnog javnobilježničkog akta, a u tom smjeru navodi i praksu Vrhovnog suda Republike Hrvatske (Rev-895/2003). Smatra da tužitelj pogrešno tumači presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske jer zaključuje kako je na temelju te presude ustanovljena fiksna kamatna stopa, te da pogrešno zahtijeva da se ugovor o kreditu i tretira na taj način, a što ne proizlazi iz presude, a niti je volja ugovornih strana bila takva da sklope ugovor o kreditu s fiksnom već s promjenjivom kamatnom stopom. Tuženik nadalje ističe se kako je tužitelj poslovno sposobna osoba te prilikom razmatranja ponuđenog ugovora nije izdvojio niti jedno pitanje kao „sporno“ ili tražio bilo kakva razjašnjenja svojih ugovornih obveza i/ ili ugovorne pozicije, unatoč višestrukoj provjeri od strane službenika banke pa konačno i javnog bilježnika, onda se s pravom može zaključiti da spornih odredbi nije niti bilo. Tuženik navodi da je iluzorno za očekivati da banka pregovara o pojedinačnim odredbama ugovora o kreditu sa svakim potrošačem. Tuženik opširno obrazlaže elemente koji su utjecali i utječu na formiranje ugovorene kamatne stope te navodi da su svi ti elementi koji su utjecali na cijenu kredita javno dostupni i nisu proizvoljni elementi bilo koje od banaka, nadalje da HNB nije kod tuženika uočila bilo kakve nepravilnosti ili neusklađenosti sa pozitivnim propisima te da je očito da u tom smislu

nema nikakve protupravnosti u postupanju tuženika. U odnosu na zahtjev za isplatom utuženog iznosa tuženik navodi da isti tužitelj temelji na promašenoj premisi – da je tečaj morao biti fiksiran kroz cijelo promatrano razdoblje. Tuženik je ujedno istaknuo i prigovor zastare te predložio u cijelosti odbiti tužbeni zahtjev.

3. U podnesku od 17. prosinca 2024. tužitelj se protivi svim navodima iz odgovora na tužbu tuženika koji bi bili u suprotnosti sa tužbom. Tužitelj ujedno ističe kako je Vrhovni sud RH donio 08.11.2022. odluku Rev 1096/2022 u kojoj je iznio pravne stavove u odnosu na konvertirani "CHF kredit", kao što je i predmetni kredit tužitelja, pa tužitelj predlaže da sud u ovom predmetu presudi uzimajući u obzir pravna shvaćanja VHSRH. Tužitelj ponovo ukazuje i na presudu Vrhovnog suda RH Rev-1172/2018 u kojima su izražena pravna shvaćanja o posljedicama utvrđenja ništenosti ugovornih odredbi o kreditu u CHF s promjenjivom kamatom. Imajući u vidu iznijeto, tužitelj u cijelosti ostaje kod tužbe i postavljenog tužbenog zahtjeva te svih iznesenih dokaznih prijedloga, a u cijelosti se protivi odgovoru na tužbu tuženika.

4. U dokaznom postupku sud je pročitao svu dokumentaciju u spisu predmeta i to Ugovor o kreditu broj: 9011933927 od 21. rujna 2006., potvrdu o solemnizaciji od 22. rujna 2006. javnog bilježnika Melanije Duić iz Varaždina, dodatak ugovoru o kreditu broj 9011933927, presliku izvatka iz zemljišne knjige za čkbr. 586/3 upisanu u z.k. ul. 896 k.o. Kneginec, pregled uplata po kreditu na dan 7. lipnja 2023., presliku plana otplate, pročitao je nalaz i mišljenje sudske vještakinje Vlaste Santo Olda, saslušan je tužitelj u svrhu dokazivanja.

5. Na temelju članka 8. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23; dalje u tekstu ZPP), nakon savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog provedenog dokaznog postupka, sud je odlučio da je tužbeni zahtjev osnovan.

6. Predmet spora je novčano potraživanje tužitelja na ime stečenog bez osnove zbog nišetne odredbe ugovora o valutnoj klauzuli kojom je ugovorena otplata koja se veže uz tečaj CHF.

7. Nesporno je između stranaka da je tužitelj s tuženikom 21. rujna 2006. sklopio Ugovor o kreditu broj: 9011933927 i to tužitelj kao korisnik kredita, a tuženik kao kreditor, te je namjena kredita adaptacija kuće, te Dodatak ugovoru o kreditu temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 75/09., 112/12., 143/13., 147/13., 9/15., 78/15., 102/15) kojim je provedena konverzija kredita u kredit s valutnom klauzulom u EUR. Nesporno je da se navedenim kreditom tuženik kao kreditor obvezao tužitelju kao korisniku kredita staviti na raspolaganje iznos u kunama koji odgovara protuvrijednosti od 39.000 CHF po srednjem tečaju tuženika za chf važećem na dan korištenja kredita, po srednjem tečaju tuženika za chf važećem na dan korištenja kredita, da je člankom 7.2. ugovorena otplata u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju CHF banke na dan plaćanja, da je nakon konverzije kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR na dan 30. rujna 2015. iznos nedospjele glavnice kredita bio 12.713,51 EUR, te da je utvrđen preplaćeni iznos u iznosu od 2.766,87 EUR.

8. Sporno je među strankama da li tužitelj ima pravni interes potraživati ikakvu isplatu budući da je sklopio Dodatak ugovoru o kreditu, te da li je nastupila zastara potraživanja, a sporna je i osnova potraživanja tužitelja u smislu da li su odredbe Ugovora o kreditu kojima je ugovorena valutna klauzula vezana uz CHF ništetna te da li tužitelj ima pravo na isplatu preplaćenog iznosa zbog ništetnih odredbi ugovora.

9. Odredbom članka 323. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18 i 126/21; dalje: ZOO) propisane su posljedice ništetnosti na način da je svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju ništetnog ugovora, a što proizlazi i iz općeg pravila stjecanja bez osnove iz članka 1111. stavak 1. ZOO, pri čemu odredba članka 1115. ZOO regulira i plaćanje zateznih kamata u slučaju stjecanja bez osnove na način da se iste plaćaju od stjecanja ako je stjecatelj nepošten, a inače od podnošenja zahtjeva.

10. Odredbom iz članka 22. stavka 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18 - dalje ZOO) dopuštena je odredba ugovora prema kojoj se vrijednost ugovorne obveze u valuti Republike Hrvatske izračunava na temelju cijene zlata ili tečaja valute Republike Hrvatske u odnosu prema stranoj valuti. Iz citiranih odredbi proizlazi da su stranke pa tako i tuženik mogle ugovarati ugovore o kreditu na način da su ugovarale kako promjenjivu kamatnu stopu tako i valutnu klauzulu. Međutim, sporno je između stranaka da li su te odredbe ugovora bile ugovorene na zakonit način, a to prvenstveno uvažavajući odredbe Zakona o zaštiti potrošača. Spor proizlazi iz prethodno navedenog ugovora o kreditu iz kojeg jasno proizlazi da su 11. siječnja 2007. tuženik – banka, davatelj kredita i tužiteljica kao korisnik kredita, sklopili ugovor o nenamjenskom kreditu te se u rješavanju istoga trebaju primijeniti i mjerodavne odredbe Zakona o zaštiti potrošača, koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora ("Narodne novine" broj 96/2003., dalje: ZZP/03). Prema čl. 81. st. 1. ZZP/03 ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a prema st. 2. tog članka smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Odredbom čl. 83. ZZP/03 propisano je da prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzimat će se u obzir narav proizvoda ili usluge koje predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor, a odredba čl. 87. ZZP/03 propisuje da je nepoštena ugovorna odredba ništetna. Prema st. 2. tog članka ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe.

11. O ništetnosti ugovornih odredba o promjenjivim kamatnim stopama u ugovorima o potrošačkom kreditu već su pravomoćno odlučili sudovi u sporu vođenom po kolektivnoj tužbi potrošača. Predmet kolektivnog spora koji se vodio pred Trgovačkim sudom u Zagrebu između Potrošača – Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača i osam banaka (P-1401/12) bila je zaštita potrošača od korištenja ugovornih odredbi o kojima se nije pojedinačno pregovaralo i to: odredbe o valutnoj klauzuli prema kojoj je glavnica vezana uz CHF i odredbe kojom je ugovorena redovna kamata

promjenjiva čije je stopa tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom kreditora. Presudom od 4. srpnja 2013. Trgovački sud u Zagrebu je, ocijenivši ih netransparentnima i nepoštenima, utvrdio ništetnost ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli i ništetnost ugovornih odredbi o kamatnoj stopi promjenjivoj na osnovi jednostrane odluke banke u ugovorima o potrošačkom kreditiranju te je naložen prekid navedenog postupanja.

12. Presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014. potvrđena je djelomično presuda Trgovačkog suda u Zagrebu P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. i to u dijelu kojim je utvrđeno da je Privredna banka Zagreb d.d. u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. povrijedila kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tužene i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tužena kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači, nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnne parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku tužene o promjeni stope ugovorne kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, sve na štetu potrošača pa je tuženik postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača, te protivno odredbama Zakona o obveznim odnosima. Vrhovni sud Republike Hrvatske presudom i rješenjem broj Revt-249/14 od 9. travnja 2015. prihvatio je utvrđenja drugog stupnja i odbio sve izjavljene revizije kao neosnovane. Povodom odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske posl. br. U-III-2521/15, U-III-2536/15, U-III-2547/15, U-III-2565/15, U-III-2603/15, U-III-2604/15, U-III-2605/15 od 13. prosinca 2016. Vrhovni sud Republike Hrvatske je rješenjem Revt-575/16 od 3. listopada 2017. ukinuo djelomično presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. u dijelu koji se odnosi na ništetnost ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u švicarskim francima. Presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/17 od 14.6.2018. potvrđena je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., između ostalog i u točki 2. tužbenog zahtjeva, a u kojoj se utvrđuje da je Privredna banka Zagreb d.d. u razdoblju od 1. studenog 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedila kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirala o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je tužena postupila suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača, te protivno odredbama Zakona o obveznim odnosima... Također je točkom 9. izreke presude Trgovačkog suda u Zagrebu P-1401/2012 koja je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. naloženo svim tuženima da prekinu s gore opisanim postupanjem, te im je naloženo da u roku od 60 dana ponude potrošačima izmjenu ugovorne odredbe kojom je određeno da je iznos glavnice kreditne obveze vezan uz valutu švicarski franak, a kamatna stopa promjenjiva, na način da glavnica bude izražena u kunama u iznosu koji je isplaćen u fazi korištenja

kredita i uz fiksnu kamatnu stopu, a u postotku koji je bio izrijekom naveden u sklopljenom potrošačkom ugovoru kao važeća stopa redovne kamate na dan sklapanja ugovora, jer će u suprotnom njihovu ponudu zamijeniti ova presuda.

13. Presudom od 3. rujna 2019. (Rev-2221/18) Vrhovni sud Republike Hrvatske je odbio reviziju kreditora protiv dijela presude Visokog trgovačkog suda PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. kojim je potvrđena nepoštenost i ništetnost ugovornih odredbi iz ugovora o kreditu upućujući pritom na razloge iz drugostupanjske presude. Dakle, spor kolektivne pravne zaštite pravomoćno je okončan i to na način da su konačno obje sporne ugovorne odredbe i to odredba o jednostrano promjenjivoj kamati kao i odredba o valuti švicarski franak utvrđene nepoštenim i ništetnim. Ustavni sud je svojom odlukom od 3. veljače 2021. odbio tužbe sedam hrvatskih banaka i potvrdio ništetnost valutne klauzule i promjenjive kamatne stope u švicarskim francima.

14. Prema odredbi čl. 502.c ZPP-a, fizičke i pravne osobe mogu se u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz odluke kojom su prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz članka 502. 1 stavka 1. ZPP-a da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom će slučaju sud biti vezan uz ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na nj pozvati, a upravo na ta utvrđenja se tužitelj i poziva u tužbi.

15. U odluci broj U-III-5458/2021 od 30. lipnja 2022. Ustavni sud RH obrazložio je razloge obvezujuće primjene tj. direktni učinak presuda donesenih u sporu radi zaštite kolektivnih interesa i prava (potrošača) propisan u članku 502.c ZPP (posebno u točki 19.2. i 19.3. obrazloženja navedene odluke), pri čemu se ističe da su odluke Ustavnog suda obvezatne za sve (članak 31. stavak 1. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske, "Narodne novine" broj 99/99, 29/02 i 49/02) te se upućuje i na obrazloženje te odluke.

16. S obzirom na nespornu činjenicu, koja je utvrđena i uvidom u predmetni Ugovor o kreditu sklopljen 21. rujna 2006. (dakle u razdoblju na koje se odnosi presuda Trgovačkog suda u Zagrebu iz postupka zaštite kolektivnih interesa i prava), da je odredbama tog ugovora ugovorena valutna klauzula na način da je ugovoren iznos kredita u kunskoj protuvrijednosti te otplata kredita u kunskoj protuvrijednosti vezano uz valutu CHF, a upravo su takve ugovorne odredbe spomenutim presudama donesenim u postupku kolektivne zaštite interesa potrošača utvrđene nepoštenima te stoga ništetnima, ovaj sud smatra kako je tim pravnim utvrđenjima vezan u ovom postupku. Prihvaćanjem utvrđenja iz navedenih presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske iz kojih proizlazi da je između ostalih i ovdje tuženik (u presudi navedena petotružena) u razdoblju u razdoblju od 10.09.2003. do 31.12.2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, sklapajući u ugovorima o potrošačkom kreditiranju ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja predmetnih ugovora nije potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa da je time postupio protivno odredbama članaka 81., 82. i 90. tada važećeg ZPP/ 03, a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. protivno odredbama članaka 96. i 97. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne

novine“ broj 79/07, 125/07, 79/09 i 89/09) te da je u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008., a koja povreda traje i nadalje tuženik povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita sklapajući ugovore o potrošačkom kreditiranju i koristeći u istima nišetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenljiva u skladu s jednostranim odlukama i drugim internim aktima tuženika, sud je zaključio da su nepoštene i nišetne odredbe Ugovora o kreditu koji je sklopila ovdje tužiteljica s tuženikom o ugovorenoj valuti prema kojoj je glavnica vezana uz švicarski franak te o promjenljivoj kamatnoj stopi.

17. Tužitelj je u svom iskazu naveo da je predmetni ugovor o kreditu sklopio jer su mu bila potrebna novčana sredstva za završetak gradnje kuće, tuženik mu je bio bazna banka u kojoj je primao plaću putem poslodavca. Osobni bankar gospodin Skupnjak mu je predložio i preporučio upravo ovaj predmetni kredit kao najpovoljniji, a budući da je u bankama općenito uvjet za dobivanje kredita bio taj da osoba treba biti klijent banke nigdje drugdje se nije niti raspitivao već je kredit uzeo upravo kod tuženika. Nije pregovarao niti o jednoj odredbi ugovora o kreditu jer to nije niti bilo moguće već mu je prezentirano koji su uvjeti banke i on je iste mogao samo prihvatiti ili ne. Nije bio upozoren na postojanje bilo kakvog rizika te su ga u banci još i uvjeravali da se nema čega bojati, da je ugovorena klizna kamata, no da zbog toga rate neće puno odstupati. Naveo je da nije znao što znači pojam "valutna klauzula", jer da nije bankar, a vjerovao je onome što su mu u banci rekli. U početku je rata kredita iznosila oko 149,00 CHF, a na vrhuncu je dosegala oko 240,00 CHF. U banci su mu naknadno predložili da sklopi ugovor o konverziji tako što su mu predočili izračun i na koji iznos ima pravo, time da je zapravo sve ostalo isto, rate se nisu smanjile, osim što je kredit tada bio konvertiran u kune. Otprilike godinu ili dvije kasnije, čim je to bilo moguće prebio je predmetni kredit, uzeo je novi kredit također kod tuženika kojim je zatvorio predmetni kredit. Sredstva od predmetnog kredita utrošio je za završetak gradnje kuće i to za krovšte, fasadu i grijanje. Rate kredita otplaćivao otplaćivao je on osobno. Pročitao je bitne odredbe ugovora prije potpisivanja, a to su iznos tečaja CHF, vrijeme otplate i iznos ostvaren kreditom, dok je ostala dokumentacija bila prilično opširna i bilo bi potrebno barem 4 sata da se prouči, nije tražio nikakva razjašnjenja vezanih za sklopljeni ugovor budući da je znao da su postavljeni uvjeti banke fiksni, osim toga bilo je tu drugih pitanja kao što su polica osiguranja i sl. a njemu je trebao novac, stoga nije dalje ništa postavljao pitanja. To mu je bio prvi kredit za valutnom klauzulom, rečeno mu je da je CHF stabilna valuta i da je kredit siguran, dok se kasnije pokazalo suprotno. Nije obavljao nikakav obrt niti poslovnu djelatnost, bio je zaposlen u Varkomu a supruga u obućarskoj industriji, u Modizu.

18. Sud je iskaz tužitelja u cijelosti našao vjerodostojnim jer je iskazivao izravno, dosljedno i životno. Iz iskaza upravo proizlazi kako se tužitelju kredit čija je otplata vezana uz valutu švicarskog franka nudio kao najpovoljniji kredit, a prilikom sklapanja predmetnog ugovora o kreditu nije bilo nikakvih pregovora vezano za odredbe ugovora, niti su se tužitelju posebno tumačile pojedine odredbe ugovora, njihov značaj i posljedice koje mogu prouzročiti vezano za obveze tužitelja. Iz navoda tužitelja proizlazi da je bio svjestan da se njegova obveza veže uz valutu švicarskog franka iako mu nisu bile poznate moguće posljedice tih odredaba, niti su se iste posebno pojašnavale. Radi navedenog, sud iskaz tužitelja u cijelosti prihvaća.

19. Iz cjelokupno provedenog dokaznog postupka proizlazi da se radilo o tipskom ugovoru o kojemu tužitelj kao stranka nije mogao pregovarati o bilo kojoj ugovornoj odredbi pa tako niti o odredbi iz članka 4. ugovora. Stoga se zaista radi o znatnoj neravnoteži u pravima i obvezama između stranaka i to na štetu tužitelja, jer načelo savjesnosti i poštenja općenito znači da su svi sudionici u postupku obveznih odnosa, kao u konkretnom slučaju, dužni međusobno postupati obzirno i uvažavati interese obiju strana, vodeći pri tome računa o smislu i svrsi obveznih odnosa.

20. Kako tuženik dakle, nije dokazao da se o spornim odredbama pregovaralo s tužiteljem niti da su tužitelju sporne odredbe ugovora protumačene te prihvatanjem utvrđenja iz navedenih presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske iz kojih proizlazi da je između ostalih i ovdje tuženik u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, sklapajući u ugovorima o potrošačkom kreditiranju ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja predmetnih ugovora nije potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa da je time postupio protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" 96/03) u razdoblju od 1. travnja 2004. do 6. kolovoza 2007. i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima, sud je zaključio da su nepoštene i ništetne odredbe Ugovora o kreditu koji je sklopio ovdje tužitelj s tuženikom prema kojima je glavnica vezana uz švicarski franak.

21. Glede prigovora tuženika da tužitelj nema pravni interes za isplatom budući da nema pravni interes utvrđivati ništetnim odredbe osnovnog ugovora o valutnoj klauzuli, niti posljedično potraživati bilo kakva navodna obeštećenja s te osnove, te da je tužitelj prihvatom konverzije odnosno sklapanjem Aneksa pristao biti korisnik kredita s valutnom klauzulom u EUR od početka ugovornog odnosa, te ga stoga treba promatrati isključivo kao korisnika kredita u EUR-ima, valja reći sljedeće. Dodatak ugovoru o kreditu sklopljen je između stranaka na temelju Zakona o izmjeni i dopuni zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 102/15, dalje: ZIDZOPK), a kojim zakonom se nalaže bankama izmjena odredbi iz osnovnog ugovora, te eventualno do danas sklopljenih dodataka i to o valuti kredita, kamatnoj stopi i iznosima ostale ne otplaćene glavnice kredita na način kako to nalaže zakon. Po stajalištu ovog suda konverzija odnosno potpisivanje tog Sporazuma između stranaka ne utječe na osnovanost tužbenog zahtjeva jer se niti odredbama ZIDZOPK-a, a niti navedenim Sporazumom izrijekom ne spominje način rješavanja ugovornih odredbi kojima se u ugovorima o kreditima ugovara valutna klauzula sa valutom u CHF, kao što se ne spominje niti na koji način bi se trebala riješiti eventualna ništetnost tih odredbi, a koja ništetnost je nastupila zbog činjenice da je banka bez prethodnog pregovaranja s korisnikom kredita sama tj. nepošteno obračunavala povrat obaveza po srednjem tečaju banke za CHF na dan odobrenja. Razlog donošenja navedenog zakona bio je da se položaj korisnika kredita u CHF, kao potrošača, izjednači s položajem u kojem bi bili da su koristili kredit denominiran u valuti EUR. Dodatkom ugovora o kreditu uređuje se obveza vraćanja anuiteta pri čemu je visina obveze vezana uz valutu EUR i pitanje određivanja kamatne stope nakon sklapanja istih, odnosno njima se ne

rješava pitanje preplaćenih iznosa zbog ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli koje su nišetne. Okolnost da su stranke sklopile Aneks Ugovora o kreditu, ne upućuje na zaključak da je provedenom konverzijom tužitelj obeštećen glede utvrđene nišetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli. Činjenica da su određene ugovorne odredbe putem zakona (ZID ZPK/15) bile proglašene nepoštenim i nišetnim te zamijenjene novim odredbama kako bi se održao predmetni ugovor ne može imati učinak na smanjenje zaštite zajamčene potrošačima (što proizlazi i iz presude Europskog suda u predmetu broj C-118/17), dakle potrebno je uspostaviti potpunu ravnotežu u pravima i obvezama stranaka budući da konverzijom nije izvršeno vraćanje preplaćenih iznosa zbog nišetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli. Uvidom u dodatak ugovoru o kreditu utvrđeno je da se u istom tužiteljica ni jednom odredbom tog dodatka nije odrekla svojih potraživanja ili prava na obeštećenje, niti je bilo kakvo odricanje u tom smislu propisano odredbama ZID ZPK/15. Jednako i prema odredbi čl. 41. Zakona o zaštiti potrošača koja je bila na snazi u vrijeme sklapanja Aneksa Ugovora o kreditu, koja propisuje da se potrošač ne može odreći, niti mu se mogu ograničiti prava koja ima temeljem citiranog zakona, te je i u čl. 19.e st. 9. ZPK/15 propisano da ako potrošač prihvati izračun konverzije kredita, vjerovnik neće postavljati dodatne uvjete potrošaču kojima bi se derogirala njegova druga prava. Isto shvaćanje zauzeto je i u presudi Suda EU broj C-452/18 prema kojoj odricanje potrošača od zaštite koju mu pruža Direktiva 93/13 može biti samo ukoliko to potrošač želi i iskaže izričito, slobodno i informirano. Slijedom svega navedenog, sud je utvrdio da tužiteljica ima pravo tražiti povrat preplaćenog iznosa uslijed primjene nišetne odredbe Ugovora o kreditu od 14. studenog 2007. o valutnoj klauzuli kojom se povrat obveza obračunava po srednjem tečaju banke za CHF na dan odobrenja i to neovisno o izvršenoj konverziji, i to za razdoblje važenja ugovora o kreditu u CHF do dana sklapanja ugovora o konverziji.

22. Vezano za prigovor zastare, treba navesti da sukladno odredbi iz članka 225. ZOO-a opći zastarni rok iznosi pet godina, dok je odredbom iz članka 241. ZOO-a propisano da se zastara prekida podnošenjem tužbe i svakom drugom vjerovnikom radnjom preuzetom protiv dužnika pred nadležnim tijelom radi utvrđivanja, osiguranja ili ostvarenja tražbine. U konkretnom slučaju zastara je prekinuta podnošenjem tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača te ponovno počinje teći tek pravomoćnošću odluke donesene u takvoj tužbi. U konkretnom slučaju presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013. postala je pravomoćna 13. lipnja 2014., u odnosu na dio kojim je presuđeno da je tuženik povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima nišetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tužene i drugim internim aktima banke, dok je dio presude Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013., u dijelu koji se odnosi na nišetnost ugovornih odredbi kojima je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, postao pravomoćan danom donošenja presuda Visokog Trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/2017, a što znači s danom 14. lipnja 2018. kada je donesena presuda Visokog Trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/2017, kojom je, kako je to u prethodnoj točki obrazloženja navedeno, potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci Rev-2245/17 od 20. ožujka 2018.). Tužba tužitelja podnesena je 12. lipnja 2023. dakle, unutar zastarnog roka u odnosu na presudu Visokog Trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014. pa bi zastara potraživanja

tužitelja vezano za stjecanje bez osnove zbog stjecanja prema ništetnim odredbama ugovora o valutnoj klauzuli u CHF nastupila 14. lipnja 2023., a slijedom čega je prigovor zastare tuženika neosnovan.

23. Vezano za navode tužitelja da su ništetne i odredbe Dodatka ugovora o kreditu valja reći sljedeće. Ništetnost odredaba o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi ustanovljena je na temelju odredaba ZZP i ZOO, presudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013., a u toj presudi su izneseni, između ostalog i razlozi zbog kojih taj sud smatra da sporni ugovori o kreditu mogu ostati na snazi bez ništetnih odredaba, kao ugovori u kojima će glavnica kredita biti određena u kunama uz fiksnu kamatu. Postupak u kojem je donesena ta presuda pokrenut je tužbom udruge Potrošač-Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača, a ta udruga koja se bavi zaštitom interesa i prava potrošača nije taj postupak pokrenula s tezom o ništetnosti problematičnih ugovora o kreditu u cijelosti (vjerojatno zbog toga što je shvaćeno da ništetnost tih ugovora u cijelosti ne bi bilo u interesu svih korisnika kredita, naročito onih koji su ugovore sklopili na dulje vrijeme, a ne bi bili u mogućnosti odmah vratiti sve ono što su stekli na temelju ništetnih ugovora, što bi im u tom slučaju bila obveza).

24. Prema tome, tužitelj ima na raspolaganju te je i iskoristio mogućnost ponovne uspostave pravne i činjenične situacije u kojoj bi se kao potrošač nalazio bez nepoštenih odredbi, tako što je sklopio aneks ugovora o kreditu, čime su (makar dijelom) eliminirane posljedice nepoštenih ugovornih odredbi ugovora o kreditu. Dakle, iz iznesenog slijedi da predmetni ugovor o kreditu nije ništetan u cijelosti jer odredbe čija je ništetnost utvrđena u kolektivnom sporu nisu bitni sastojci ugovora, pa prema tome ne mogu za sobom povlačiti ništetnost cijelog ugovora o kreditu. Slijedom toga, nije ništetan niti aneks ugovora o kreditu, tim više što su istim ništetne odredbe ugovora o kreditu zamijenjene novim odredbama pa je sklapanjem aneksa ugovora o kreditu omogućeno ispunjenje osnovnog ugovora s izmijenjenim uvjetima. Tužitelj nije dokazao da odredbe Dodatka ništetne niti je sud našao da postoje neki od razloga ništetnosti. Visinu glavnice utvrđene sklapanjem navedenog Dodatka ugovorne strane su međusobno suglasile i ona nije bila predmetom ispitivanja u tzv. kolektivnom sporu potrošača pa ona ni nije obuhvaćena razlogom ništetnosti niti je to tužitelj tijekom postupka dokazao.

25. U nalazu i mišljenju knjigovodstveno-financijske vještakinje Vlaste Santo Olda od 30. lipnja 2025. vještakinja navodi da je došlo do razlike kod isplata plaćenih anuiteta kredita primjenom ništetnih odredbi ugovora o kreditu, u odnosu na ono što bi tužitelj platio uslijed promjene tečaja CHF u odnosu na tečaj koji je vrijedio na dan isplate kredita, odnosno ono što bi tužitelj platio primjenom srednjeg tečaja banke za CHF prema HRK na dan isplate kredita 27. rujna 2006. (4,696413 KN za CHF), odnosno da je u razdoblju od 31. ožujka 2013. do 30. rujna 2015. zbog promjene tečaja CHF u odnosu na tečaj CHF na dan isplate kredita tužitelj platio više 4.722,75 EUR. Kada se preplaćenim iznosima uračuna preplata obračunata konverzijom kredita sukladno Dodatku ugovoru o kreditu tada je preostala razlika više plaćenog 1.918,05 EUR.

26. Sud je nalaz i mišljenje sudskog vještaka u potpunosti prihvatio kao stručan, objektivan i izrađen sukladno danom nalogu suda. Tužitelj je na izrađeni nalaz vještaka dostavio očitovanje 15. srpnja 2025. u kojemu je naveo da nema primjedbi na isti, a

potom je i podneskom od 13. travnja 2026. sukladno nalazu uskladio tužbeni zahtjev kojim potražuje isplatu iznosu od 1.918,05 EUR.

27. Tuženik je na nalaz vještaka dostavio očitovanje 9. srpnja 2025. u kojem je naveo da osporava predmetni nalaz jer da se isti bazira na premisi da su stranke ugovorile fiksnu kamatnu stopu i fiksna tečaj što nije bila ugovorna volja stranaka. Stoga, smatra provedeno vještačenje nepotrebnim ponovno se pozivajući na ranije iznesena stajališta o dopuštenosti ugovorene promjenjive kamatne stope i valutne klauzule, kao i na činjenicu da su stranke sklopile Dodatak ugovoru o kreditu kojim su anulirani svi zahtjevi tužitelja jer je sklapanjem Dodatka uspostavljen pravičan i jednak položaj ugovornih strana.

28. Kako je vještak u cijelosti udovoljio nalogu suda iz rješenja suda kojim je određeno vještačenje te u skladu s istim izradio svoj nalaz i mišljenje koji je detaljno i stručno obrazložio, sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje vještaka, dok nije uvažio ove prigovore tuženika nalazeći kako isti zapravo prigovara samom nalogu koji je sud zadao vještaku, pri čemu valja napomenuti da je u ovoj parnici u kojoj se tužitelj poziva na utvrđenja iz parnice vođene radi kolektivne zaštite potrošača sud vezan utvrđenjima suda kako je to ranije opisano te je nalog sudskom vještaku za izradu nalaza i mišljenja dan upravo na način kako je to u pravomoćnoj presudi Trgovačkog suda u Zagrebu P-1401/12 od 4. srpnja 2013. u točki 9. izreke i navedeno.

29. Dakle, iz provedenog vještačenja proizlazi da je tužitelj otplaćujući kredit tuženiku prema djelomično ništetnim odredbama ugovora o kreditu tuženiku platio više, i to iznos od 1.918,05 EUR s osnova nišetne odredbe o valutnoj klauzuli CHF specificirano po mjesecima kako je to naznačeno u vještačkom nalazu, a temeljem kojeg je tužitelj i postavio konačni tužbeni zahtjev podneskom od 13. travnja 2026. S obzirom na tako postavljeni tužbeni zahtjev, tužitelj je djelomično povukao tužbu na što tuženik nije pristao pa je valjalo odlučiti o prvotno postavljenom tužbenom zahtjevu za isplatom iznosa po osnovi preplate zbog ništetnih odredbi o valutnoj klauzuli koji je iznosio 3.981,68 EUR, iako prema dostavljenom nalazu i mišljenju sudske vještakinje ista preplata iznosi 1.918,05 EUR. Kako preostali iznos tužbenog zahtjeva kako ga je u tužbi postavio tužitelj nije dokazan niti proizlazi iz vještačkog nalaza, sud je isti našao neosnovanim pa je djelomično isti odbio i to u iznosu od 2.063,63 EUR zajedno sa potraživanim zateznim kamatama.

30. Tuženik je na ročištu 14. travnja 2026. izjavio prigovor radi prebijanja na ime negativnih razlika u iznosu od 208,18 EUR. Sud je ovaj prigovor radi prebijanja tuženika odbacio rješenjem budući da je odredbom čl. 288. a st. 6. ZPP takav prigovor moguće istaknuti do donošenja rješenja o zaključenju prethodnog postupka i uzevši u obzir da banka raspolaže sa dovoljno podataka i znanja kao kreditna institucija da je takav prigovor mogao biti istaknut i ranije - tijekom pripremnog ročišta.

31. Prema odredbi članka 1111. stavka 1. ZOO kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi. Stavkom 3. istog članka propisano je da obveza vraćanja, odnosno nadoknade vrijednosti nastaje i kad se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala.

32. Prema odredbi iz članka 1115. ZOO kad se vraća no što je stečeno bez osnove, moraju se platiti i zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od stjecanja, a tuženik je u ovom slučaju nepošteni stjecatelj jer je ugovorio nepoštenu i ništetnu odredbu o valutnoj klauzuli u CHF, zatezne kamate su tužiteljici za svaku pojedinu mjesečnu preplatu dosuđene od dospijeca, sukladno nalazu vještaka, odnosno od kad je to nepošteni stjecatelj stekao.

33. Kamatna stopa na dosuđeni glavnični iznos teče u periodu od dospijeca svakog pojedinog iznosa do 31. srpnja 2015. po stopi zatezne kamate u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanom za pet postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. do isplate po stopi zatezne kamate određenoj za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblja dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, koju kamatnu stopu utvrđuje HNB prema čl. 29. st. 2. i 8. ZOO-a.

34. Tužitelju su primjenom odredbe čl. 151. i 155. st. 1. ZPP odmjereni sljedeći troškovi. trošak sastava tužbe u zatraženom iznosu od 250,00 EUR sukladno tbr. 7. st. 1. i tbr. 46. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 138/2023 - dalje Tarifa), trošak sastava podneska 18. prosinca 2024. u kojemu se očituje na odgovor na tužbu sukladno tbr. 8. st. 1. i tbr. 46, te trošak sastava podneska 13. travnja 2026. u zatraženom iznosu od 250,00 eur sukladno tbr. 8. st. 1. Tarife, trošak zastupanja na ročištima 19. prosinca 2024., 5. veljače 2025. i 14. travnja 2026. u iznosima od 250,00 eur za svako ročište, prema tbr. 9. toč. 1. i tbr. 46. Tarife. Priznat mu je trošak financijsko knjigovodstvenog vještačenja u iznosu od 400,00 EUR. Tužitelju nisu priznati troškovi sastava podnesaka od 4. veljače 2025. i 15. srpnja 2025., u iznosima od po 250,00 EUR za svaki jer isti nisu bili potrebni za vođenje postupka budući da je istima tužitelj mijenjao novčani iznos čiju isplatu potražuje dok je konačni tužbeni zahtjev postavio podneskom od 13. travnja 2026. Tužitelju nisu priznati zatraženi iznosi sudskih pristojbi na tužbu i presudu budući da je odredbom čl. 11. st. 1. toč. 20. Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine" broj 118/18 i 51/23) koji je stupio na snagu 20. svibnja 2023. tužitelj kao potrošač oslobođen od plaćanja sudskih pristojbi (tužba je podnesena 12. lipnja 2023.). Stoga je tužitelju ukupno priznato 1.900,00 EUR. Pri tome, valja reći da je tužitelj u cijelosti uspio sa osnovom potraživanja, a djelomično sa visinom pa bi sukladno odredbi iz čl. 154. st. 2. ZPP uspjeh tužitelja iznosio $74,06\%$ ($100\% + 48,17\% = 148,17\%$, $148,17 / 2 = 74,06\%$), a iznos od $25,94\%$ predstavljao bi uspjeh tuženika, odnosno tužitelju bi se primjenom te odredbe dosudio ranije navedeni trošak u razmjernom iznosu od $48,15\%$ priznatog iznosa.

35. Međutim, prema stavu ovog suda nije u skladu s načelom djelotvornosti da se tužitelju kao potrošaču naloži snošenje troškova postupka ovisno o iznosima koji su mu vraćeni, iako je uspio u postupku u pogledu nepoštenosti sporne odredbe. Ishod podjele troškova postupka koji ovisi samo o neosnovano plaćenim iznosima čiji se povrat nalaže može potrošača odvratiti od ostvarenja navedenog prava, a takav je stav izražen u pravnom shvaćanju Suda Europske unije u predmetu C-244/19 u presudi od 16. srpnja 2020., gdje je, između ostaloga, rečeno da se obvezivanje potrošača (tužitelja), koji je u cijelosti uspio u pogledu nepoštenosti spornih odredbi ugovora o

kreditu, da naknadi parnični trošak tuženiku (trgovcu), protivi načelu djelotvornosti, jer ishod podjele troškova postupka koji ovisi samo o neosnovano plaćenim iznosima čiji se povrat nalaže, može potrošača odvratiti od ostvarenja navedenog prava. Stoga, a kako je tužitelj u ovoj pravnoj stvari uspio sa zahtjevima za utvrđenje ništetnosti ugovornih odredbi te djelomično i sa zahtjevom na isplatu, tuženik nema pravo na naknadu parničnog troška (jednako i Županijski sud u Rijeci, GŽ-1220/2022-3 od 8. studenog 2023. i Županijski sud u Osijeku, GŽ-2038/2024-2 od 21. veljače 2025.).

36. Na parnične troškove dosuđena je i zatražena zakonska zatezna kamata sukladno čl. 151. st. 3. ZPP-a.

U Varaždinu 28. svibnja 2026.

Sutkinja
Ana Lazić

Uputa u pravnom lijeku:

Protiv ove odluke nezadovoljna stranka može u roku od 15 dana od dostave odluke izjaviti žalbu. Žalba se podnosi ovome sudu, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

Dostaviti:

1. Tužitelji po punomoćnici Davorki Kovač, odvjetnici iz Varaždina, Kranjčevićeva 1
2. Tuženik po punomoćnicima odvjetnicima iz Odvjetničkog Leko i partneri iz Zagreba, Domagojeva 18

Broj zapisa: **9-30888-b6ef0**

Kontrolni broj: **037f8-a671f-c8119**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Varaždinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.